

□ „Hát csak azért édes fiam, mert Juliskának még csak sejtelve sincsen arról, hogy mit forgatok én az én vén bolond fejemben.“

□ „Nincsen? ...“

□ „Persze, hogy nincsen.“

□ „No ez nem is olyan nagyon „persze“ édes apám. Csak nem képzeli, hogy Juliska tudta nélkül feleségül veheti őt?“

□ „Azt nem. De tudod én nagyon gyáva vagyok már ezekben a dolgokban. Már hónapok óta ott motoszkál a fejemben, hogy Juliskát itt kéne tartani örökidőre a háznál. Először azt hittem, hogy így szép lassan itt ragad. Aztán meg az ötlött az eszembe, hogy lányomnak fogadom. És amikor éppen ezen tűnődöm, egyszer csak beállít hozzám, hogy elmegy a háztól! Fékom adta! — gondoltam — ennek a fele se tréfa. Kérőre fogtam és akkor sült ki, hogy a másodszori férjhezmenésre gondol.“

□ „De akkor előbb meg kell várnia, amíg elválasztják az első urától,“ vetette közbe Oszkár.

□ „Ez az fiam. Pont ez az. Meg kéne várni, de már nem kell megvárni, mert míg ti ottjártatok, megérkezett ám a pecsétetes levél és a kuria gyönyörűen fölbontotta a házasságot.“

□ „És akkor miért halogatja a dolgot édes apám?“

□ „Nem halogatnám én fiam, de téged vártalak. Nem akartam ilyen ügyben a te tudtod nélkül határozni.“

□ „De édes apám! ...“

□ „Nem fiam én szeretem a rendet. Aztán meg más is van a dologban. Én már ügyetlen, formátlan vagyok és nem is tudnék úgy beszélni Juliskával, amint szeretnék. Hátha kinevetne? Szégyent még se szeretnék vallani. Gondoltam, hogy majd te hazajössz, aztán ...“

□ „Eligazítom a dolgot?“

□ „Ez az édes fiam. Te fiatal vagy. Jobban tudsz

beszélni a fiatalok nyelvén. Szépen előveszed négy-szem között Juliskát és megtárgyalod vele a dolgot.“

□ Oszkár azonnal rohanni akart, de az öreg visszatartotta: „Nem fiam, ne olyan sürgősen. Ráér az holnap, vagy holnapután is. Ma semmi esetre se engedem.“

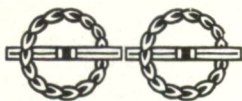
□ Oszkár mosolygott. Jól esett neki, hogy most az apja szívbeli ügyeit intézheti. Volt ez már közöttük megfordítva is. Eszébe jutott, hogy ő most ha akarná, milyen szépen vissza adhatná az öregnek azt a sok jó tanácsot, amit akkor kapott tőle, amikor Terka után bomlott. Milyen tekintélyes, milyen fontos lehetne ő most az apja előtt, ha azt kezdené magyarázni, hogy Juliska milyen fiatal, mennyire nem illik hozzá, mit fognak mondani az emberek és még más eféle komolykodó banalitásokat.

□ De Oszkár szerette az apját és tetszett neki az eszme, hogy Juliska a mamája lesz. Mennyit fognak mulatni ezen és mennyit évdőnek majd Juliskával a hosszú téli estéken. Elképzelte, hogy és mint fog holnap Juliskához beállítani a hírrel és miképpen fogja az asszonykérő komoly szerepét játszani. Megköszönte szépen az öregnek a bizalmat és megígérte, hogy holnap rendbehozza a kényes ügyet.

□ Arra egyikük se gondolt, hogy Juliska visszatámaszthatja az ajánlatot. Elvégre Juliska szegény asszony, aki boldog lehet, hogy egy Ágfalvy, akinek vagyona, tekintélye van, feléje fordítja a szemét és feleségül akarja venni. Csak nem lenne olyan bolond, hogy egy ilyen ajánlatot visszautasítson. Nem. Erre nem is kell gondolni.

□ És nem is gondoltak rá, hanem vidáman, karon fogva, kedélyesen beszélgetve haladtak át a szobák során, amíg meg nem találták az asszonyokat, akik akkor már Cattaro bájos öblében vitorláztak.

ÁMON VILMOS.

Szivem . . .

*Szivem, fáradt, beteg szivem,
Te akaratos, balga gyermek.
Nyugtalanvérű, hű bolond,
Pihenj meg!*

*Szivem, fáradt, beteg szivem,
Akit bánatok egyre vernek.
Rohansz: meddig? minek? hová?
Pihenj meg!*

*Szivem, agyongyötört szivem,
Elég, elég volt égni, vágyni.
Jobb lesz nekünk szép csendesen
Megállni!*

Andor Gyula.